ל) סנהדרין טו: שבועות טו.,
לקמן כג:,
נלקמן כד. ס. וש"נ],

ד) הוריות יב: ע"ם מגילה

ה) ולקמן כ: עג. הוריות

יב: ברכות כת. שבת כת:

מגילה ט: כא: מנחות לט. לט.], ו) מכאן שייך לדף יג.,

נע" תוס' לקמן כה. ד"ה נוטל], ה) [ל"ל גדולה],

חורה אור השלח

ו. ולבש הכהו מדו בד

וּ וְלָבָשׁ נוּבנון בְּּוֹּ בָּוּ וּמִכְנְסֵי בַד יִלְבָּשׁ עַל בְּשָׁרוֹ וְהַרִים אֶת הַדֶּשֶׁן

אשר הארל האש אח ָהָעלְה עַל הַמִּוְבֵּח וְשְׁמוּ הָעלְה עַל הַמִּוְבֵּח וְשְׁמוּ

אצל המזבח: ויקרא וג

ַגַּיָּרְ נַבּוּיְבָּנֵה דּיְּאָל אֹהֶל 2. וּבָּא אַהֲרֹן אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וּפְשָׁט אֶת בִּגְּדִי הַבָּּד אֲשֶׁר לְבַשׁ בְּבאוֹ

יַּיּבֶּי יְּגֶּייֶה יְבֶּי דְּבֵּי אֶל הַקְּדֶשׁ וְהָנִּיחָם שָׁם: ויקרא טז כו

. עירובין לה ע"ב

מד א מיי' פ"א מהלכות עבודת יוה"כ הלכה ג:

בוה ב מיי פ"ח מהלכות כלי המקדש הלכה יב: מו ג מייי פ״ח שם הלכה

:3 6 מז ד מיי' (פ"ב מהלכות תמידין הלכה י) [* נ"ל פ"ח מהלכות כלי המקדש

ט מהאכות כפי המקדע הלכה ד]: עיין בכ"מ ול"מ ותראה שאיזה טועה כתב הנהה זאת על הרב בעל עין משפט ולא מפי הגאון מהרי"ף יצאה שגגה כנ"ל:

מח ה מיי׳ פ״ח מהלכות כלי המקדש הלכה ה:

תום' ישנים

אכנמו של כהן הדיום כין כיום הכפורים בין . בשאר ימות השנה. ול״מ כהן הדיוט למה לו אבנט ביום הכפורים. י"ל שלריך לו לשני גיזרי עלים. אי נמי להפך בלינורא. וריב״א פירש שכהן הדיוט יכול . הדשן, . תרומת לעבוד מדחשיב לקמן [לב, א] ה טבילות וי' קידושין ולא חשיב קידוש ידים ורגלים של תרומת הדשן, אע"פ שהיה לריך כמו ששנינו בפ"ק דתמיד [מ"ד] ואמרינן נמי לקמן בפרק שני [כב, א] ובדוכתי טובא ובפרק שני דובחים [כ, א] קידש ידיו ורגליו לתרומת הדשן כו', ותגן נמי לקמן בפרק שני ושםן דיני פייסות, ואי לא נשטן דיני פייטונג, זמי למ שייך ביום הכפורים למה לי לשנות שם דיני פיים, אלא שמנו מינה שהיה שם פיים לתרומת הדשן. מיהו קשיא לתרומת הדשן. מיהו קשיא לרבינו אלחנן דתנן לקמן בפירקין [כ, ב] בכל יום היו תורמין כו' ויום הכפורים מחלות, ומפרש שם טעם משום חולשה דכהן גדול מקדמינן ליה מחלות, [והה דלה חשיב קידוש תרומת הדשן בהדי אידך עשר קידושין לופי שזו היתה ענודת לילה. דרבות את השחקים. וכגון שלא נקרעו דתניא בפרק שני דובחים [יח, ב] היו בגדיו מקורעין . או מטושטשין ועבד עבודתו מו מטוסטקין ועבד עבוזמו פסולה, ודרים נמי המס בד שיהיו של בוך, בד שיהו מדשים, והיינו לכמחילה, אבל לא ידעיען ממי הם מיקרו שחקים. שני בל מצות כהונה גדולה עליו. ואומר ריב"א דמ"מ הוי הפר משל כהן שעבר שהיה חבוע בכל יום. ומביא באים קבוע ככני יום, ומכינו ראיה מן הירושלמי [פ"א ה"א] דבעי התם גבי כהן במחתוב חחם אוחו שאירנו יאמנומנטי מחת חומו שחירע בו פסול עבודתו משל מי, נשמעינה מן הדא מעשה בבו אולם שאירנו (בו) פחול בבן חונם שמידע (כו) בשנת בכהן גדול ונחמנה תחתיו ושימש בו ביום בכהונה גדולה, אמר לו אדוני המלך ברוטה, טונו טו מדום המנק פר ושעיר של יוה"כ משל מי משלי או משל כ"ג, משלי יהו קריבין שאם יהו משלי אהא כהן גדול ואם משל כהן שעבר לא אהא כהן גדול,

אלא לאו ביום הכפורים. °לפירוש ריב"א דפירש הא דגבי כהן גדול כתב מלנפת ובכהן הדיוט כתב מגבעות לפי ששל כהן גדול היתה קלרה "שהיה לריך להניח תפילין וליץ אבל של כהן הדיוט היתה רחבה שלא היה מניח ליך אין להקשות א"כ לימא דהא

איכא בינייהו די"ל כיון דאידי ואידי ממין אחד אע"ג דזו רחבה וזו הלרה לא קא חשיב ולעיל נמי דפריך במה מחנכין אותו לא בעי לשנויי במלנפת דהא לא חשיב חינוך כיון דשוין הן אלא שזו קלרה וזו רחבה:

ילבש לרבות השחקין. ואינטריך קרא דלא תימא כי היכי דמטושטשין או מקורעין פסולין בפ׳ שני דובחים (דף יח:) דכתב בהו (שמות כח) לכבוד ולתפארת ה"נ שחקים ליפסלו דאין עניות במקום עשירות וסלקה דעתך המינה דבכל שנה יעשו בגדים חדשים קא משמע לן ובפרק ב' דובחים (שס) תניא משוחקין כשירים וזה משמע כגירסת רש"י דאילטריך לאשמועינן דאפילו שחקים כשירים:

בהן גדול משום איבה. הקשה ר״י מדקאמר טעמא משום איבה מכלל דמן הדין ראוי להיות כהן גדול מדאורייתא אלא גזרו ביה רבנן משום איבה ותימה אם כן מאי אילטריך לפרושי טעמא דכהן הדיוט משום מעלין בקדש וכו׳ תיפוק ליה מדילפינן מקרא בפרק שני דובחים (דף יח.) דכהן גדול שלבש בגדי כהן הדיוט ועבד עבודתו פסולה משום מחוסר בגדים וליכא למימר דהא דקאמר דלא חזי להיות כהן גדול משום איבה היינו לאחר מיתת הראשון . דהא מודה רבי יוסי דאם מת ראשוו שני חוזר לעבודתו וי"ל דכהן גדול מתמנה בפה ומסתלק בפה ובירושלמי דריש ליה מקרא ומסתברא שהדבר תלוי במלך ובאחיו הכהנים כדאמר בפרק הבא על יבמתו (יבמות דף סא.) דינאי מלכא אוקמיה ליהושע בן גמלא בכהני רברבי ואמר בתוספתא [פ״א] ובירושלמי ביוסף בן אלם מליפורי שאירע פסול בכהן גדול ושימש תחתיו ולאחר שילא אמר אדוני המלך פר ושעיר שקרבין היום משל מי משלי או משל כהן גדול אמר לו המלך לא דייך ששימשת שעה אחת לפני מי שאמר והיה העולם וכו' עד וידע שהוסע מן הכהונהח:

אטבודתו מחגכתו מי לא תניא ייכל הכלים שעשה משה ימשיחתן מקדשתן מכאן ואילך עבודתן מחנכתן הכא נמי עבודתו מחנכתו כי אתא רב דימי אמר אבנמו של כהן הדיום רבי ורבי אלעזר ברבי שמעון חד אמר של כלאים וחד אמר של בוץ תסתיים דרבי הוא דאמר של כלאים דתניא אין בין כהן גדול לכהן הדיום אלא אבנם דברי רבי ר' אלעזר בר' שמעון אומר אף לא אבנם אימת אי נימא בשאר ימות השנה מובא איכא כהן גדול משמש בשמונה והדיום בארבעה אלא לאו ביום הכפורים אמרי לא לעולם בשאר ימות השנה ובהנך דשוין כי אתא רבין אמר אבנמו של כהן גדול ביום הכפורים דברי הכל של בוץ בשאר ימות השנה דברי הכל של כלאים לא נחלקו אלא באבנמו של כהן הדיום בין בשאר ימות השנה בין ביום הכפורים שרבי אומר ישל כלאים ורבי אלעזר בר' שמעוז אומר של בוץ אמר רב נחמן בר יצחק אף אנן נמי תנינא יעל בשרו מה תלמוד לומר ילבש להביא מצנפת ואבנט להרמת הדשן דברי ר' יהודה רבי דוםא אומר להביא בגדי כהן גדול ביום הכפורים שהן כשרין לכהן הדיום רבי אומר שתי תשובות בדבר חדא דאבנמו של כ"ג ביום הכיפורים לא זה הוא אבנמו של כהן הדיום ועוד בגדים שנשתמשתה בהן קרושה חמורה תשמש בהן קרושה קלה אלא מה תלמוד לומר ילבש לרבות יאת השחקין ואזרא ר' דוסא לטעמיה ⁰דתניא ²והניחם שם מלמד השמעונין גניזה רבי דומא אומר שלא ישתמש בהן יוה"כ אחר ית"ר אירע בו פסול ומינו אחר תחתיו ראשון חוזר לעבודתו שני

כל מצות כהונה גדולה עליו דברי ר' מאיר ר' יוםי אומר ראשון חוזר לעבודתו שני אינו ראוי לא לכ"ג ולא לכהן הדיום אמר ר' יוםי מעשה ביוסף בן אלם (6) בציפורי שאירע בו פסול

שנעשים שם כדאמרינן במסכת שבועות (דף טו.) אותם במשיחה: הכי גרסינן כי חתח רב דימי חמר אבנטו של להן הדיוט רבי ור' אלעור ברבי שמעון כו'. ולא גרסינן ביום הכפורים דהא בכהן הדיוט אין חילוק (ב) ביוה"כ לשאר ימים: אימה אילימא בשאר ימות השנה. שכהן גדול משמש בשל כלאים והאמר דחלוקין באבנטיהן דשל הדיוט דבוך טובא איכא: אלא לאו ביום הכפורים. דשל כהן גדול דבוץ ואשמועינן דשל הדיוט דכלאים (ג) והוא הדין להדיוט דכל ימות השנה: לעולם בשחר ימות השנה. דכהן גדול בשל כלאים ואשמעינו דשל הדיוט דבון. ודקאמרת טובא איכא: בהנך דשוין. בחותן בגדים ששניהם

עבודתו מחנכתו. עבודת יוה"כ עלמה שאינה כשירה אלא בכהן גדול וזה עובדה מחנכתו לכהונה גדולה: משיחסן מקדשחן. כדכתיב

(במדבר ז) וימשחם ויקדש אותם מכאן ואילך לא נמשחו כלים חדשים

שוין בהם דהיינו כתונת ומכנסים ומלנפת ואבנט אין ביניהם אלא אבנט: כי אתא רבין כו'. בין רבין גליון הש"ם גמ' כה"ג משום איבה. כעין זה לקמן דף עג ע״ה: תום' ד״ה אלא לאו. לפירוש ריב״ה ע״ל דף כה לרב דימי ליכא מידי אלא דרב דימי לא פירש הי מינייהו דאמר של ע"א תד"ה נוטל מלנפת ותו"י דף עא ע"ב ד"ה כלאים והי מינייהו דאמר של בוץ ורבין פירש בהדיא רבי אומר של אר״ז. כלאים: אף אנן נמי תניגא. דרבי תד"ה מקום. סוכה דף ע"א תד"ה ואל יוכיח: הוא דאמר של כלאים: על בשרו. גבי תרומת הדשן כתיב (ויקרא ו) ולבש הכהן מדו בד ומכנסי בד ילבש על בשרו וגו' והוה ליה למיכתב ומכנסי

ביום הכפורים שכשרים להדיוט כל

ימות השנה שלא תאמר והניחם שם

שיהו טעונין גניזה אלא שלא ישתמש

בהן ליום הכפורים חחר: חבנטו

של כהן גדול ביום הכפורים לא זהו

אבנטו הכשר להדיוט. שהרי הוא

של בוך ודכהן הדיוט כל הימים

דכלאים: את השחקין. שאף השחקין

כשרים לעבודה. ואני שמעתי להביא

שחקים דוקא משום בגדים שבשל בהן

קדרה לרבו לא ימזוג בהן כום לרבו

ואין נראה בעיני דבשלמא גבי

הולחת הדשן אמרינן לקמן (דף כג:)

שהבגדים

הגהות הב"ח (א) גמ' ביוסף בן אלס בד על בשרו דהא כתיב ברישיה מציפורי דקרא ולבש: ומה מ"ל ילבש להביא בוב בויי ב״ה ה״ג כי לחל כו׳ אין חילוק בין יוה״כ לשאר ימים: (ג) ד״ה אלא מלופת והבנט. משום דלה כתיב אלה לשחר ימים. נגו היים. לחו ביה"כ דשל כ"ג דבון ישתא לאשמועי דשל מדו בד ובמכנסים כתב ילבש ללמדך שהיא עבודה גמורה ולריכה ארבעה : הדיוט כלים: ר' דוסא אומר להביא. ארבעה בגדי כהן גדול ששימש בהן לפנים

רבינו חננאל

רב פפא אמר עבודתו לפני ולפנים היא קובעת לכהונה גדולה. כי אתא . כהן גדול ביום הכפורים -יין דררי הכל של בוץ, בשאר ימות השנה דברי הכל של כלאים, לא נחלקו אלא באבנט כהן הדיוט לעולם, רבי אמר כלאים ור׳ אלעזר ב״ר שמעון אומר של בוץ. אמר רב נחמן בר יצחק אף אנן נמי תנינא על בשרו מה ת"ל ילבש כו'. ר' דוסא אמר לרבות בגדי כהן גדול של יום הכפורים שעבד בהם לפני ולפנים שכשירין אומר ב׳ תשובות בדבר, חדא אבנטו של כהן גדול ביום הכפורים לא זהו אבנטו של כהן הדיוט, י ועוד בגדים ששימש בהז קדושה קלה. ומה ת"ל ילבש לרבות שחוקים. אילו כולן פשוטין הם. ת״ר אירע בו פסול ומינו

ומתלכלכין בהן אבל תרומת הדשן שאינו אלא מלא מחתה ליום כדאמרינן במסכת חמיד (ד' ד.) אין שם לכלוך בגדים: הכי גרסינן **ואודא רבי** דופא לטעמים דפניא והניחם שם וכו'. גבי בגדי יום הכפורים כתיב ופשט את בגדי הבד אשר לבש בבואו אל החודש והניחם שם: כל מנות כהונה גדולה עליו. לא פורע ולא פורם ואינו מטמא לקרובים ומוחהר על האלמנה ומשמש בשמונה בגדים: אינו ראוי וכו'. כלומר אינו משמש במקדש לא בשמנה ככהן גדול ולא בארבעה ככהן הדיוט: 0 שאם עבר ועבד. בשמונה בגדים ככהן גדול עבודתו כשירה דהא כה"ג הוא אלא דאמרו רבנן לא לישממש משום איבה אבל בארבעה ודאי פסולה דהוה ליה חסר בגדים: **שחוור שני לעבודחו**. לכהונה גדולה: פשיטא. דהא משום איבה הוא דאיפסיל: מהו דסימא. משום איבה נפסיל אף לאחר מיתת ראשון דאי אמרת ישמש אחריו הויא ליה לרה מחיים כאשה שהיא לרה לחבירתה דאמר זה מלפה מתי ימות וישמש הוא קא משמע לן דלא חיישינן: הא קא חיישי לשמא. יארע בו פסול: טומאה שליחא. על ידי קרי או על ידי התוח לנורא מפי עם הארץ: נימרו אינהו לנפשייהו.

בכהן גדול ומינוהו תחתיו ואמרו חכמים

ראשון חוזר לעבודתו שני אינו ראוי לא

לכהן גדול ולא לכהן הדיום ∘כ"ג משום

איבה כהן הדיום ∘משום מעלין בקודש ולא

מורידין אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן

הכי מפני

טהור גמור, ולא מיירי מידי באומו יום הכפורים ששימש בו כהן שעבר מחת כהן הרגיל לשתש שאו אפילו כר של יום הכפורים היו משלו. והוא הדין דהוה מצי למיפני זה וזה שיין לשמש בשמוה כלים, רכן היא בריימא בנמרא דהוריות ויב, בן ולקמן בפרק כא לו [עג. א]. והא דאמרינן בפרק היו הכהים, אפילו הוה הפר משל ראשון ולא משל סגן בעלים קרינא ביה דוכי ליה רחמנא. [בחן הריום בשלח בפרק הקומץ רבה ויע, א] משלו ולא משל סגן בעלים קרינא ביה דוכי ליה רחמנא. [בחן הריום בשלח בשלח במעלים היו דברן הוא להיום כהן גדול אלא משום איבה, האין יכול להיות כהן הדיוט ויהא מחוסר בגדים. וייל דמיטי בית דין מיטי ויכולין היו להורידו ע"ש בית דין, אם לא מפני שמעלין בקדש).